

Πίσω από τον θάνατο τους...

Είναι ή όχι η ζωή το υπέρτατο αγαθό; Είναι ή όχι πρώτιστο καθήκον της πολιτείας η προστασία της σωματικής και ψυχικής υγείας των πολιτών; Είναι ο άνθρωπος μέτρο των πάντων ή όχι; Σε τίποτε απ' αυτά δεν μπορούμε πια να συμφωνήσουμε. Μια άβυσσος ανοίγεται σιγά-σιγά και διχάζει κάθετα την ελληνική κοινωνία. Ένα σχίσμα αξιών ανοίγεται σαν καταπακτή κάτω από τα πόδια μας και κινδυνεύει να καταπιεί όλην την χώρα, όσο εκείνη συνεχίζει να καταπίνει τη ζωή και το μέλλον των παιδιών της...

Η διχασμένη κοινή γνώμη είχε εκδηλωθεί πάλι φέτος, πριν λίγους μήνες, με αφορμή τον άδικο χαμό των παιδιών **στη Λάρισα**. Και συνεχίστηκε με τις ίδιες αντιλήψεις, τα ίδια χαρακτηριστικά και θέσεις και στην περίπτωση του άδικου χαμού του παιδιού στο Περιστέρι.

Η μία άποψη υποστηρίζει ότι οι έκτακτες οικονομικές συνθήκες που επικρατούν στην χώρα επιβαρύνουν δυσανάλογα τα πιο αδύναμα στρώματα του πληθυσμού με αποτέλεσμα όχι απλά να υποβαθμίζεται το βιοτικό τους επίπεδο αλλά επιπλέον αυτή η «επιδημία φτώχειας» να δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για την υπονόμηση της υγείας και την απώλεια της ζωής. Θεωρεί λοιπόν την οικονομική κρίση σαν «εκλυτικό παράγοντα» για την εκδήλωση τέτοιων ακραίων κοινωνικών γεγονότων πρόωρου θανάτου.

Στον αντίποδα υπάρχει η άλλη άποψη. Όλα αυτά τα ατυχή γεγονότα θα μπορούσαν να συμβούν οποτεδήποτε. Απερίσκεπτα και παραβατικά παιδιά πάντα υπήρχαν και πάντα θα υπάρχουν. Θεωρεί τα παιδιά υπαίτια των πράξεων τους, υπαίτια του κινδύνου που προκάλεσαν στον εαυτό τους. Δεν συνδέει την γενική κατάσταση με τις επιλογές των παιδιών. Τάσσεται γενικά και αόριστα υπέρ της τήρησης του νόμου χωρίς να δίνει σημασία στις κοινωνικές συνθήκες, το γράμμα και την εφαρμογή των νόμων ή τις παραβλέψεις και τις παρανομίες που γίνονται στο όνομά τους.

Και οι δύο απόψεις προσφέρονται για πολιτική χρήση κι εκμετάλλευση. Η πρώτη με επιθετικό τρόπο στον αγώνα κατά των πολιτικών των μνημονίων, η δεύτερη με αντεπιθετικό τρόπο στον αγώνα για την παγίωση τους σαν μόνης εναλλακτικής λύσης. Ο θάνατος των παιδιών αντικείμενο τροφής και θυσίας στην αρένα της πολιτικής διαμάχης. Υπάρχει όμως και μια τρίτη άποψη. Η κοινή λογική. Ότι οι πράξεις των ανθρώπων πρέπει να κρίνονται στο φως των κοινωνικών συνθηκών που επικρατούν για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο. **Αν δεν ήταν έτσι τότε ο μυθιστορηματικός Γιάννης Αγιάννης θα ήταν ένας κοινός κλέφτης και οι πραγματικοί σαλταδόροι της Κατοχής κοινά κλεφτρόνια.** Η κοινή λογική βασίζεται την πραγματικότητα. Ότι η ύφεση δεν έφτασε ποτέ και σε καμία χώρα 25% μέσα σε 6 χρόνια. Ότι παντού στον κόσμο, όταν η ανεργία έφτανε στα σημερινά ελληνικά επίπεδα, η παραβατικότητα και η πολιτική αναταραχή χτυπούσε κόκκινο και κάποτε άλλαζε και τον ρου της ιστορίας.

Ότι, απλά, τέτοια «ακραία οικονομικά φαινόμενα» δεν μπορούν να μην επηρεάζουν - ανατρέπουν - τις ζωές των περισσοτέρων. Και ανάλογα να υποφέρουν. Και ανάλογα να αντιδρούν.

Αυτό δεν δικαιώνει την πρώτη άποψη απλώς να κρίνει για το προφανές χωρίς ταυτόχρονα να δείχνει ότι μπορεί συθέμελα να το αλλάξει. Και δεν μπορεί η δεύτερη άποψη, που κυρίως εκφράζει τους έχοντες και κατέχοντες, να κλείνει τα μάτια στο προφανές με την ελπίδα ότι έτσι «τα αγαθά της» δεν θα

παρασυρθούν στο ποτάμι της αμείωτης οργής, που προβληματισμένοι βλέπουν διαρκώς να φουσκώνει. **Και όσο** αυτή η ρηχή «ιδεολογική» αντιπαλότητα ορθώνεται εμπόδιο στην επικράτηση μιας ακομμάτιστης κοινής λογικής και πράξης, τόσο θα οξύνεται η κοινωνική διαμάχη, που είναι και η πιο σημαντική, διότι μπορεί εύκολα πια, στις συνθήκες που ζούμε, να οδηγήσει στη διαμόρφωση των πόλων ενός νέου εμφύλιου σπαραγμού. Η κυβέρνηση πρέπει να πάρει τις ιστορικές της ευθύνες και να βάλει, έστω με καθυστέρηση, όλες τις κοινωνικές τάξεις και ομάδες - πράγματι αναλογικά - στο παιγνίδι των βαρών.

Αλλιώς, αν συνεχίσει να σφυρίζει αδιάφορα, καταμεσής μιας αγοράς κρανίου τόπο, για κρυμένους θησαυρούς σε στρώματα και καταθέσεις, τότε δεν θα πρέπει να διαμαρτύρεται αν τα μέλη της θεωρούνται ηθικοί αυτουργοί τέτοιων και άλλων πρόωρων θανάτων στην κοινωνία - και υφίστανται τις συνέπειες για αυτό.

Φωτό: «Lime Tree Branch | Κλαδί Φλαμουριάς», Πίνακας του [Caspar David Friedrich](#)

Δ. Τρικεριώτης([Follow on Twitter](#))